

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

* * *

Τιμιώτατοι ἄδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εὐδοκοῦντος τοῦ πανδώρου Θεοῦ, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, δοξολογοῦντες τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ διά τήν ἀδιάσπαστον δαψιλή καρποφορίαν τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τόν χώρον τῆς προστασίας τῆς κτίσεως. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἐπεσήμανεν ἐγκαίρως τήν σοβαρότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλά ἔστρεψε τήν προσοχήν εἰς τά αἰτία των, εἰς τās ἐσωτερικάς, πνευματικάς καί ἠθικάς καταβολάς των, καί προέτεινε λύσεις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου ευχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ ἥθους.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις, θεία λατρεία καί ἐγκόσμιος μαρτυρία εἶναι ἡ οἰκοφιλική μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἑορτῆς τῆς Ἰνδίκτου εἰς Ἡμέραν προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικήν κρίσιν, ἀλλά συνέπει-α καί προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐφηρμοσμένης οἰκολογίας». Ἐξ ἀρχῆς διεκηρύξαμεν καί τό ἀδιαίρετον τοῦ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἀνεδείξαμεν τήν κοινήν ρίζαν καί τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν Θεόν γεννᾷ τήν κτητικήν καί ἐκμεταλλευτικήν στάσιν καί συμπεριφοράν ἔναντι τῆς κτίσεως καί τοῦ συνανθρώπου, ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ καί κατὰ Χριστόν ζωὴ εἶναι πηγὴ περιβαλλοντικῆς εὐαισθησίας καί φιλανθρώπου δράσεως. Συμφώνως πρὸς τόν Κυριακόν λόγον, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν καρπούς καλοὺς ποιεῖ, τό δέ σαπρόν δένδρον καρπούς πονηροὺς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν καρπούς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδέ δένδρον σαπρόν καρπούς καλοὺς ποιεῖν» (Ματθ. ζ', 17 – 18).

Ὁ σεβασμός τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὁξύνει τό αἰσθητήριόν μας διά τό ἀγαθόν καί τό πρακτέον. Ἡ ἀδιαφορία διά τό Ὑπερβατικόν καί ὁ συνακόλουθος «ἀνθρωπομονισμός» ὁδηγοῦν εἰς ἐγκλωβισμόν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά γεῶδη, εἰς συρρίκνωσιν τῆς ἐλευθερίας του εἰς πραγματιστικάς ἐπιλογάς καί ἀποφάσεις, συνυφασμένας πάντοτε μέ ἐπιφανειακάς θεωρήσεις τῶν πραγμάτων καί μέ τήν ταύτισιν τοῦ ἀγαθοῦ μέ τό «περιστασιακῶς χρήσιμον». Ὁ ἐπίκαιρος λόγος περὶ «οἰκολογικῆς μετανοίας», πέραν τῆς κλήσεως εἰς μεταμέλειαν διά τήν ἐπιτελεσθεῖσαν οἰκολογικήν ζημίαν καί εἰς ριζικὴν ἀλλαγὴν νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀναφέρεται καί εἰς τήν ἀνάγκην ὑπερβάσεως τῆς σφαλερᾶς τοποθετήσεως, ἡ ὁποία στηρίζει τήν θεώρησιν τῆς καταστροφικῆς διά τό φυσικόν περιβάλλον «ιδιονομίας τῆς

οικονομίας» ως μονοδρόμου προς τήν ανάπτυξιν, καί τροφοδοτεῖ τήν ἀφελή πίστιν εἰς τήν δυνατότητα τῆς φύσεως νά ἀναζωογονῇται ἀφ' ἑαυτῆς εἰς τό διηνεκές, παρά τās ἀνθρωπογενεῖς ἐπιβαρύνσεις της, ὡς ἡ ἐντεινομένη κλιματική ἀλλαγὴ καί αἱ καταστροφικαί πλανητικαί συνέπειαί της. Εἰς ὅλα αὐτά προστίθεται σήμερον τό πανδαιμόνιον τῶν πολεμικῶν ἰαχῶν, τῶν βομβαρδισμῶν, τῶν πυραύλων καί τῶν ἐκρήξεων, τό ὅποῖον ἐπικαλύπτει τήν κραυγὴν τῶν ἀθῶν θυμάτων τῆς ἀνηλεοῦς βίας καί τούς στεναγμούς τῆς δημιουργίας. Τό μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τόν πλανήτην μας ἢ θά εἶναι οἰκολογικόν καί εἰρηνικόν ἢ ἀνύπαρκτον.

Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀγῶνος διὰ τήν εἰρήνην, τήν δικαιοσύνην καί τήν ἀλληλεγγύην, θά συνεχίσῃ νά πρωτοστατῇ εἰς τήν προστασίαν τῆς φύσεως, εἰς τήν ἀνάδειξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς κεντρικόν ζήτημα τοῦ διαχριστιανικοῦ καί τοῦ διαθρησκευτικοῦ διαλόγου, εἰς τήν προβολήν τῆς σημασίας τῶν χριστιανικῶν οἰκοφιλικῶν ἀρχῶν καί παραδόσεων ἐν τῷ πλαισίῳ διεθνῶν θεσμῶν, οἰκολογικῶν ὀργανώσεων, ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων καί τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ σύμπραξις εἰς τόν τομέα τῆς οἰκολογίας ἐνισχύει τήν αἴσθησιν τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τήν πορείαν πρὸς τό μέλλον καί δημιουργεῖ νέας εὐνοϊκάς προοπτικάς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν εἰς παλαιότερον Μήνυμά μας, καλοῦμεν ἐκ νέου τās ἀνά τήν οἰκουμένην Ἐπαρχίας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τās ἐνορίας καί τās ἱεράς Μονάς, νά ἀναπτύξουν συντονισμένας δράσεις καί συγκεκριμένας παρεμβάσεις διὰ τήν κινητοποίησιν τῶν πιστῶν, μετ' ἐμφάσεως εἰς τήν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν οἰκολογικῶν συνεπειῶν τῆς πίστεώς μας ἐν τῇ πράξει ἀποτελεῖ καθοριστικὴν διάστασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἰδιοπροσωπίας.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι πρὸς πάντας ὑμᾶς αἷσιον καί πολύκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καί θεαρέστοις τόν νέον ἐκκλησιαστικόν ἐνιαυτόν, καλοῦμεν τὰ ἀνά τήν ὑφήλιον τέκνα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας νά ζοῦν οἰκοφιλικῶς καί φιλαδέλφως, νά προσεύχωνται διὰ τήν κτίσιν καί τήν εἰρήνην, νά ἀγωνίζονται διὰ τήν ἀκεραιότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἀειφορίαν, καθὼς καί διὰ τήν ἐμπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης, καί ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς, μεσιτεία καί προστασία τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τήν ζείδωρον χάριν καί τό μέγα ἔλεος τοῦ πανσθενοῦς Κτίστου τῶν ἀπάντων καί παντελεήμονος Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ!

Ἰβκε' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν